Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MACIEJA SZPUNARJA,
predstavljeni 21. julija 2016 [1]

Zadeva C-162/15 P

Evonik Degussa GmbH
proti

Komisiji

„Pritožba — Izvajanje členov 101 PDEU in 102 PDEU — Uredba (ES) št. 1/2003 — Objava sklepov Komisije — Člen 30 — Mandat pooblaščenca za zaslišanje v postopkih o konkurenci — Sklep 2011/695/EU — Člen 8 — Varovanje poslovne skrivnosti — Člen 339 PDEU — Pojem ‚poslovne skrivnosti ali druge zaupne informacije‘ — Informacije iz izjave podjetja zaradi prizanesljivosti — Zavrnitev prošnje za zaupno obravnavanje — Varstvo legitimnih pričakovanj“

Kazalo

I – Uvod 3

II – Pravni okvir 3

III – Dejansko stanje 4

IV – Sporni sklep 4

V – Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba 5

VI – Postopek pred Sodiščem in predlogi strank 5

VII – Analiza pritožbe 6

A – Prvi pritožbeni razlog 6

1. Izpodbijana sodba 6

2. Trditve strank 7

3. Analiza 7

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

a) Prvi del prvega pritožbenega razloga 8

i) Uvodne ugotovitve 8

ii) Obseg nadzora pooblaščenca za zaslišanje 9

iii) Analiza ugotovitev Splošnega sodišča 9

b) Drugi del prvega pritožbenega razloga 12

B – Drugi pritožbeni razlog 13

1. Izpodbijana sodba 13

2. Trditve strank 14

3. Analiza 15

a) Uvodne ugotovitve 15

i) Zaupnost izjav zaradi prizanesljivosti 15

ii) Posledice varstva izjav zaradi prizanesljivosti za objavo sklepov Komisije 16

b) Prvi del drugega pritožbenega razloga 18

c) Drugi del drugega pritožbenega razloga 19

d) Tretji del drugega pritožbenega razloga 21

e) Četrti del drugega pritožbenega razloga 22

C – Tretji pritožbeni razlog 23

1. Izpodbijana sodba 23

2. Trditve strank 23

3. Analiza 23

a) Prvi del tretjega pritožbenega razloga 24

b) Drugi del tretjega pritožbenega razloga 25

D – Končne pripombe 25

VIII – Predlog 26

I – **Uvod**

1. Družba Evonik Degussa GmbH s to pritožbo predlaga razveljavitev sodbe z dne 28. januarja 2015, Evonik Degussa/Komisija,[2] s katero je Splošno sodišče zavrnilo tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa Evropske komisije[3] C(2012) 3534 o zavrnitvi prošnje za zaupno obravnavanje, ki jo je vložila družba Evonik Degussa.

2. Pripombe pritožnice v zvezi z izpodbijano sodbo se nanašajo zlasti na problematiko – ki se v sodni praksi Sodišča[4] še ni obravnavala – obsega varstva, ki ga je treba v okviru objave sklepov Komisije v zvezi z uporabo člena 101 PDEU zagotoviti informacijam iz izjave zaradi prizanesljivosti.[5]

II – **Pravni okvir**

3. Člen 30 Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101 PDEU] in [102 PDEU],[6] naslovljen „Objava odločb“, določa:

„1. Komisija objavi odločbe, ki jih sprejme v skladu s členi 7 do 10, 23 in 24.

2. Objava odločb navaja imena strank in glavno vsebino odločbe, vključno z vsemi naloženimi sankcijami. Pri tem upošteva pravni interes podjetij do varovanja poslovnih skrivnosti.“

4. Člen 8 Sklepa 2011/695/EU o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci,[7] naslovljen „Poslovne skrivnosti in druge zaupne informacije“, določa:

„1. Kadar namerava Komisija razkriti informacijo, ki bi lahko pomenila poslovno skrivnost, ali drugo zaupno informacijo katerega koli podjetja ali osebe, jih Generalni direktorat za konkurenco o tem namenu in razlogih za to pisno obvesti. Določi se rok, v katerem lahko zadevno podjetje ali oseba predloži pisne pripombe.

2. Kadar zadevno podjetje ali oseba nasprotuje razkritju informacije, lahko zadevo predloži pooblaščencu za zaslišanje. Če pooblaščenec za zaslišanje ugotovi, da se informacija lahko razkrije, ker ne pomeni poslovne skrivnosti ali druge zaupne informacije ali ker obstaja prednostni interes za njeno razkritje, je ta ugotovitev navedena v obrazloženem sklepu, ki se vroči zadevnemu podjetju ali osebi. V sklepu se določi datum, po katerem se bodo informacije razkrile. Ta datum ni manj kot en teden od dneva vročitve.

3. Odstavka 1 in 2 se smiselno uporabljata za razkritje informacij z objavo v *Uradnem listu Evropske unije*.

[…]“.

2 — T-341/12, EU:T:2015:51, v nadaljevanju: izpodbijana sodba.

3 — Sklep Komisije z dne 24. maja 2012 o zavrnitvi prošnje za zaupno obravnavanje, ki jo je vložila družba Evonik Degussa GmbH, na podlagi člena 8 Sklepa 2011/695/EU predsednika Evropske komisije z dne 13. oktobra 2011 o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci (zadeva COMP/38.620 – vodikov peroksid in perborat, v nadaljevanju: sporni sklep).

4 — Ugotavljam, da je bila problematika, povezana z razkritjem in z zaupnostjo v okviru odškodninskih sodnih sporov, pred kratkim predmet razprav v okviru XXVII. kongresa FIDE (FIDE XXVII Congress Proceedings Vol. 2. Private Enforcement and Collective Redress in European Competition Law, Budimpešta 2016, glej vprašanja od 44 do 55.)

5 — Razen obravnavane zadeve so se na isto problematiko nanašale še tri sodbe Splošnega sodišča, od katerih je bila v zvezi z eno od njih vložena pritožba, in sicer sodbe z dne 28. januarja 2015, Akzo Nobel in drugi/Komisija (T-345/12, EU:T:2015:50); z dne 15. julija 2015, AGC Glass Europe in drugi/Komisija (T-465/12, EU:T:2015:505, v kateri je bila vložena pritožba v zadevi C-517/15 P, ki je še v obravnavi), in z dne 15. julija 2015, Pilkington Group/Komisija (T-462/12, EU:T:2015:508).

6 — Uredba Sveta z dne 16. decembra 2002 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205).

7 — Sklep predsednika Evropske komisije z dne 13. oktobra 2011 (UL 2011, L 275, str. 29).

III – **Dejansko stanje**

5. Dejansko stanje spora, kot izhaja iz izpodbijane sodbe, je mogoče opisati tako:

6. Komisija je 3. maja 2006 sprejela Odločbo C(2006) 1766 final v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 [ES] in člena 53 Sporazuma EGP (zadeva COMP/38.620 – vodikov peroksid in perborat) (v nadaljevanju: odločba VPP).

7. Komisija je v odločbi VPP med drugim ugotovila, da je bila pritožnica udeležena pri kršitvi člena 81 ES na ozemlju Evropskega gospodarskega prostora (EGP) skupaj še s 16 drugimi družbami, dejavnimi v sektorju vodikovega peroksida in perborata. Pritožnici je bila na podlagi Obvestila Komisije o imuniteti pred globami in zmanjševanju glob v primerih kartelov (v nadaljevanju: obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2002) [8] odobrena popolna imuniteta pred globami.

8. Leta 2007 je bila na spletni strani Komisije objavljena prva nezaupna različica odločbe VPP.

9. Komisija je v dopisu z dne 28. novembra 2011 pritožnico obvestila, da namerava objaviti novo podrobnejšo nezaupno različico odločbe VPP, v kateri bo celotna vsebina navedene odločbe, razen zaupnih informacij. Komisija je ob tej priložnosti pritožnico pozvala, naj v odločbi VPP označi informacije, v zvezi s katerimi namerava predlagati zaupno obravnavanje.

10. Ker je pritožnica menila, da ta podrobnejša nezaupna različica vsebuje zaupne informacije ali poslovne skrivnosti, je Komisijo v dopisu z dne 23. decembra 2011 obvestila, da objavi nasprotuje. V utemeljitev tega nasprotovanja je pritožnica posebej navedla, da navedena nezaupna različica vsebuje več informacij, ki jih je posredovala Komisiji v okviru programa prizanesljivosti, pa tudi imena več njenih sodelavcev ter navedbe glede njenih poslovnih odnosov. Po mnenju pritožnice bi bila objava med drugim v nasprotju z načeloma varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja ter naj bi škodovala preiskavi Komisije.

11. Komisija je pritožnico z dopisom z dne 15. marca 2012 obvestila, da bo v novi nezaupni različici, namenjeni za objavo, izpustila vse informacije, na podlagi katerih je mogoče neposredno ali posredno ugotoviti vir informacij, posredovanih na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, pa tudi imena sodelavcev pritožnice. Komisija pa je presodila, da zaupnost ni upravičena glede drugih informacij, za katere je pritožnica predlagala zaupno obravnavanje.

12. Z uporabo možnosti, določene s Sklepom 2011/695, je pritožnica zadevo predložila pooblaščencu za zaslišanje, da bi ta iz nezaupne različice za objavo izključil vse informacije, ki jih je predložila na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002.

IV – **Sporni sklep**

13. S spornim sklepom je pooblaščenec za zaslišanje v imenu Komisije zavrnil prošnjo pritožnice.

14. Pooblaščenec za zaslišanje je najprej navedel meje svojega mandata, ki mu omogoča le določiti, ali je treba neko informacijo šteti za zaupno, ne pa popraviti domnevne kršitve legitimnih pričakovanj pritožnice.

15. Poleg tega je navedel, da je pritožnica objavi nove podrobnejše nezaupne različice odločbe VPP nasprotovala le zato, ker je ta vsebovala informacije, posredovane na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, in ker bi ji razkritje teh informacij tretjim osebam lahko povzročilo škodo v okviru odškodninskih tožb pred nacionalnimi sodišči.

8 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 155.

16. Nasprotno pa pritožnica po mnenju pooblaščenca za zaslišanje ni dokazala, da bi ji objava teh informacij lahko povzročila resno škodo. Interes podjetja, ki je kršilo konkurenčno pravo, da se podrobnosti njegovega kršitvenega ravnanja ne razkrijejo javnosti, naj nikakor ne bi bil deležen nobenega posebnega varstva. Pooblaščenec za zaslišanje je v zvezi s tem opozoril, da so odškodninske tožbe pred nacionalnimi sodišči sestavni del politike Unije na področju konkurence in da zato pritožnica ne more zatrjevati legitimnega interesa za varstvo pred temi tožbami.

17. Pooblaščenec za zaslišanje je prav tako ugotovil, da ni pristojen za odgovor na trditev pritožnice, da bi sporno razkritje škodovalo programu prizanesljivosti, saj tako vprašanje presega meje njegovega mandata.

18. Nazadnje, pooblaščenec za zaslišanje je še navedel, da je njegov mandat omejen na prošnje za zaupno obravnavanje, zato ni pristojen za izrekanje glede zatrjevane kršitve načela enakega obravnavanja, ker naj bi nameravana objava pritožnico postavila v manj ugoden položaj v primerjavi s preostalimi naslovniki odločbe VPP, ki niso sodelovali s Komisijo.

V – **Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba**

19. Pritožnica je 2. avgusta 2012 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti spornega sklepa.

20. V okviru tožbe je pritožnica vložila predlog za izdajo začasne odredbe, s katerim je predlagala zadržanje izvršitve spornega sklepa. Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 16. novembra 2012, Evonik Degussa/Komisija (T-341/12 R, EU:T:2012:604), ugodil temu predlogu.

21. Pritožnica je v podporo tožbi v bistvu navedla pet tožbenih razlogov. Prvi štirje tožbeni razlogi so se nanašali na kršitev člena 8 Sklepa 2011/695 (prvi tožbeni razlog), obveznosti obrazložitve (drugi tožbeni razlog), obveznosti varovanja poslovne skrivnosti iz člena 339 PDEU (tretji tožbeni razlog) ter načel varstva legitimnih pričakovanj, pravne varnosti in enakega obravnavanja (četrti tožbeni razlog).[9]

22. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi to tožbo v celoti zavrnilo in pritožnici naložilo plačilo stroškov.

VI – **Postopek pred Sodiščem in predlogi strank**

23. Družba Evonik Degussa v pritožbi Sodišču predlaga, naj razveljavi izpodbijano sodbo, razglasi ničnost spornega sklepa, Komisiji pa naloži plačilo stroškov. Komisija predlaga zavrnitev pritožbe in naložitev plačila stroškov pritožnici.

24. V okviru pritožbe je pritožnica vložila predlog za izdajo začasne odredbe, s katerim je predlagala, naj Sodišče zadrži izvršitev spornega sklepa. Podpredsednik Sodišča je s sklepom z dne 2. marca 2016, Evonik Degussa/Komisija (C-162/15 P-R, EU:C:2016:142), ugodil temu predlogu.

9 — Peti tožbeni razlog se je nanašal na kršitev člena 28(1) Uredbe št. 1/2003 ter na kršitev Obvestila Komisije o pravilih za vpogled v spis Komisije v zadevah na podlagi členov [101 PDEU] in [102 PDEU], členov 53, 54 in 57 Sporazuma EGP in Uredbe Sveta (ES) št. 139/2004 (UL 2005, C 325, str. 7, v nadaljevanju: obvestilo o vpogledu v spis).

VII – **Analiza pritožbe**

25. Pritožnica v podporo pritožbi navaja tri pritožbene razloge, od katerih se prvi nanaša na kršitev člena 8(2) in (3) Sklepa 2011/695 v zvezi s pristojnostjo pooblaščenca za zaslišanje, drugi na kršitev člena 339 PDEU in člena 30 Uredbe št. 1/2003 v zvezi z domnevno zaupnostjo spornih informacij, tretji pa na kršitev načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj.

A – *Prvi pritožbeni razlog*

26. S prvim pritožbenim razlogom pritožnica trdi, da je Splošno sodišče kršilo člen 8(2) in (3) Sklepa 2011/695, ker je v točkah od 31 do 44 izpodbijane sodbe menilo, da pooblaščenec za zaslišanje ni pristojen za preučitev nasprotovanj v zvezi z načeloma varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja.

1. Izpodbijana sodba

27. Pred Splošnim sodiščem je pritožnica uveljavljala tožbeni razlog, ki se je nanašal na kršitev člena 8 Sklepa 2011/695, saj je trdila, da je pooblaščenec za zaslišanje neupravičeno omejil obseg svojega nadzora. Splošno sodišče je v točkah od 23 do 44 izpodbijane sodbe ta tožbeni razlog zavrnilo kot neutemeljen.

28. V točki 26 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče navedlo, da pritožnica pooblaščencu za zaslišanje očita, da ni odgovoril na različne trditve, ki so se nanašale zlasti na kršitev načel varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja.

29. V točki 33 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče navedlo, da mora pooblaščenec za zaslišanje v skladu s sodno prakso tega sodišča v zvezi s členom 9, tretji odstavek, Sklepa 2001/462/ES, ESPJ – [10] ki je še vedno upoštevna, kar zadeva člen 8 Sklepa 2011/695 – poleg tega, da določi, ali različica, namenjena za objavo, vsebuje poslovne skrivnosti ali druge zaupne informacije, ki uživajo podobno varstvo, preveriti tudi, ali ta različica vsebuje druge informacije, ki se ne smejo razkriti javnosti bodisi zato, ker jih posebej varujejo pravna pravila Unije, bodisi zato, ker se nanašajo na informacije, za katere velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti. [11]

30. V točki 42 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče menilo, da v obravnavani zadevi pravni načeli, na kateri se je sklicevala pritožnica, ne pomenita pravil, ki se nanašajo na posebno varovanje pred razkritjem informacij. Po mnenju Splošnega sodišča v nasprotju z, med drugim, pravili glede obdelave osebnih podatkov ali glede izjem od pravice do dostopa do dokumentov, [12] poseben cilj teh načel ni varovanje zaupnosti informacij ali dokumentov. Ker nasprotovanja na podlagi teh načel presegajo okvir naloge, ki je s členom 8 Sklepa 2011/695 naložena pooblaščencu za zaslišanje (točka 43 izpodbijane sodbe), se je ta upravičeno izrekel za nepristojnega (točka 44 izpodbijane sodbe).

10 — Sklep Komisije z dne 23. maja 2001 o mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 151).

11 — Glej sodbi Splošnega sodišča z dne 30. maja 2006, Bank Austria Creditanstalt/Komisija (T-198/03, EU:T:2006:136, točka 34), in z dne 12. oktobra 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisija (T-474/04, EU:T:2007:306, točka 66).

12 — Glej Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 45/2001 z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih [Unije] in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 26, str. 102) oziroma člen 4 Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331).

31. Nato je Splošno sodišče zavrnilo trditev pritožnice, da zadevnih nasprotovanj ni preučila nobena služba Komisije, saj je ugotovilo, da so službe generalnega direktorata za konkurenco sprejele obrazloženo stališče v zvezi s temi nasprotovanji v dopisih, naslovljenih na pritožnico, z dne 28. novembra 2011 in 15. marca 2012, to je pred predložitvijo zadeve pooblaščencu za zaslišanje (točke od 45 do 49 izpodbijane sodbe).

32. Splošno sodišče je v zvezi s tem menilo, da je treba za to, da se pritožnici zagotovi učinkovito sodno varstvo, sporni sklep obravnavati v kontekstu, ki je pripeljal do njegovega sprejetja, in da je treba zato šteti, da navedeni sklep posredno, a nujno vključuje stališča Komisije, izražena v dopisih z dne 28. novembra 2011 in 15. marca 2012, saj sta se ta nanašala na vidike, ki ne spadajo v okvir mandata pooblaščenca za zaslišanje (točki 60 in 132 izpodbijane sodbe).

2. Trditve strank

33. Pritožnica v pritožbi trdi, da je pooblaščenec za zaslišanje organ Komisije, ki čisto na zadnji stopnji odloča o objavi informacij, za katere zadevno podjetje meni, da so zaupne. Pooblaščenec za zaslišanje bi moral biti tako pristojen za preučitev vseh razlogov, ki lahko nasprotujejo objavi. Pritožnica trdi, da bi moral pooblaščenec za zaslišanje – tudi če ne bi bil pristojen za preverjanje zaupnosti informacij – v svoji odločitvi kljub vsemu upoštevati vse upoštevne zahteve, vključno s temeljnimi pravicami in splošnimi načeli prava Unije, ki so del legitimnih interesov, ki lahko nasprotujejo objavi.

34. Pritožnica tako trdi, da je bilo pri utemeljitvi iz točk od 42 do 44 izpodbijane sodbe napačno uporabljeno pravo.

35. Po mnenju pritožnice bi moralo Splošno sodišče ugotoviti, da pooblaščenec za zaslišanje ni preučil njenih nasprotovanj v zvezi z načeloma varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja, zato bi moralo sporni sklep razglasiti za ničen. To sodišče naj bi s tem, da je v točkah od 58 do 60, 132 in 133 izpodbijane sodbe menilo, da sporni sklep „posredno, a nujno“ vključuje stališče Komisije iz korespondence, predhodno izmenjane s pritožnico, izkrivilo vsebino tega sklepa.

36. Komisija te trditve izpodbija, pri čemer večinoma napotuje na upoštevno obrazložitev izpodbijane sodbe.

3. Analiza

37. Prvi pritožbeni razlog je v bistvu sestavljen iz dveh delov.

38. Prvi del tega pritožbenega razloga se nanaša na obseg pristojnosti pooblaščenca za zaslišanje na podlagi člena 8(2) in (3) Sklepa 2011/695 (točke od 42 do 44 izpodbijane sodbe). Drugi del se nanaša na to, da je Splošno sodišče zavrnilo očitek v zvezi z napačno obrazložitvijo spornega sklepa (točki 60 in 67 navedene sodbe).

a) Prvi del prvega pritožbenega razloga

i) Uvodne ugotovitve

39. Člen 339 PDEU določa, da člani institucij ter uradniki in drugi uslužbenci Unije ne smejo razkrivati informacij, za katere velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti. Z namenom uporabe členov 101 PDEU in 102 PDEU je ta obveznost ponovljena še v členu 28 Uredbe št. 1/2003 in členu 16 Uredbe (ES) št. 773/2004[13] ter se v skladu z zadnjenavedenim aktom uporablja za „poslovne skrivnosti in druge zaupne informacije“.

40. Obseg teh pojmov lahko razberemo iz sodne prakse Sodišča.

41. Iz nje zlasti izhaja, da je pravica do varovanja poslovnih skrivnosti splošno načelo prava Unije.[14] Področje, na katero se nanaša to načelo, ni omejeno zgolj na poslovne skrivnosti v ozkem pomenu, to je občutljive poslovne informacije,[15] ampak vključuje tudi druge zaupne informacije.[16]

42. Poleg tega lahko zaupnost informacije izhaja tako iz njene vsebine, ki je že sama po sebi občutljiva, kar velja na primer za poslovne informacije, kot iz povezave med vsebino in okoliščinami, v katerih so bile informacije predložene javnemu organu.

43. Druga predpostavka se nanaša, prvič, na informacije, predložene Komisiji v okoliščinah, ki narekujejo obveznost zaupnosti, zlasti tiste, ki jih prostovoljno posreduje oseba, ki upravičeno želi ostati anonimna, na primer informator ali pritožnik,[17] in drugič, na podatke, ki so Komisiji predloženi ob pridržku, da se spoštuje njihova zaupnost.[18]

44. Komisija je to sodno prakso upoštevala v obvestilu o vpogledu v spis, v katerem je razlikovala med dvema kategorijama informacij, do katerih se lahko omeji dostop, in sicer, prvič, kategorijo poslovnih skrivnosti, ki vključuje podatke o poslovni dejavnosti podjetja, katerih razkritje bi lahko povzročilo resno škodo temu podjetju, in drugič, kategorijo drugih zaupnih podatkov, ki obsega vse podatke „razen poslovnih tajnosti, ki lahko veljajo za zaupne, če bi njihovo razkritje lahko znatno škodovalo posamezniku ali podjetju“. Nazadnje, zaupne informacije lahko vključujejo podatke, ki se zavarujejo v javnem interesu, kot so vojaške skrivnosti, in podatke, ki se zavarujejo zaradi zasebnega interesa, kot so osebni podatki.[19]

13 — Uredba Komisije z dne 7. aprila 2004 v zvezi z vodenjem postopkov Komisije v skladu s členoma 81 in 82 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 81).

14 — Glej sodbe z dne 24. junija 1986, AKZO Chemie in AKZO Chemie UK/Komisija (53/85, EU:C:1986:256, točka 28); z dne 19. maja 1994, SEP/Komisija (C-36/92 P, EU:C:1994:205, točka 37); z dne 14. februarja 2008, Varec (C-450/06, EU:C:2008:91, točka 49), in z dne 29. marca 2012, Interseroh Scrap and Metals Trading (C-1/11, EU:C:2012:194, točka 43).

15 — Področje protipravne prisvojitve poslovnih skrivnosti je bilo nedavno usklajeno z Direktivo (EU) 2016/943 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o varstvu nerazkritega strokovnega znanja in izkušenj ter poslovnih informacij (poslovnih skrivnosti) pred njihovo protipravno pridobitvijo, uporabo in razkritjem (UL L 157, str. 1). Ta direktiva ne vpliva na pravila o razkritju informacij upravnim organom (člen 1(2)(b)).

16 — Sodišče je odločilo, da je to splošno načelo, ki se uporablja tudi za informacije, ki jih predložijo fizične osebe, če so te informacije po naravi zaupne. Glej sodbo z dne 7 novembra 1985, Adams/Komisija (145/83, EU:C:1985:448, točka 34), in sklepne predloge generalnega pravobranilca C. O. Lenza v zadevi AKZO Chemie in AKZO Chemie UK/Komisija (53/85, EU:C:1986:25).

17 — V primeru informacij, predloženih povsem prostovoljno, vendar skupaj z zahtevo po zaupni obravnavi, da bi tako zavarovali anonimnost informatorja, mora institucija, ki se strinja s tem, da bo te informacije sprejela, tak pogoj spoštovati (glej sodbe z dne 7. novembra 1985, Adams/Komisija (145/83, EU:C:1985:448, točka 34); z dne 18. septembra 1996, Postbank/Komisija (T-353/94, EU:T:1996:119, točka 86); z dne 6. julija 2000, Volkswagen/Komisija (T-62/98, EU:T:2000:180, točka 279), in z dne 5. aprila 2006, Degussa/Komisija (T-279/02, EU:T:2006:103, točka 409)).

18 — Glej v zvezi z vpogledom v spis sodbi z dne 1. aprila 1993, BPB Industries in British Gypsum/Komisija (T-65/89, EU:T:1993:31, točka 33), in z dne 6. aprila 1995, BPB Industries in British Gypsum/Komisija (C-310/93 P, EU:C:1995:101, točka 26). Sodišče je menilo, da tretja podjetja, ki Komisiji predložijo dokumente, za katere menijo, da bi bila lahko njihova predložitev razlog za povračilne ukrepe v zvezi z njimi, lahko to storijo le ob zagotovilu, da bo njihova prošnja za zaupno obravnavo upoštevana. Glej tudi sodbi z dne 28. aprila 1999, Endemol/Komisija (T-221/95, EU:T:1999:85, točka 66), in z dne 25. oktobra 2002, Tetra Laval/Komisija (T-5/02, EU:T:2002:264, točka 98).

19 — Glej obvestilo o vpogledu v spis, točke od 17 do 20.

45. Kar zadeva Splošno sodišče, je pojem „informacije, za katere velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti“, razlagalo na podlagi treh meril. Po njegovem mnenju je za to opredelitev pomembno, prvič, da je z informacijami seznanjeno omejeno število ljudi, drugič, da so to informacije, katerih razkritje lahko resno škoduje osebi, ki jih da na voljo, ali tretjim osebam, in tretjič, da so interesi, ki jim razkritje takih informacij lahko povzroči škodo, objektivno vredni varstva.[20] Sodišče se še ni imelo priložnosti izreči o teh merilih.[21]

ii) Obseg nadzora pooblaščenca za zaslišanje

46. Vloga pooblaščenca za zaslišanje znotraj Komisije, ki se je od njegove vzpostavitve precej razvila, je izvajati nadzor nad procesnimi pravicami v postopkih o konkurenci. Ugotovljeno je bilo, da je treba to nalogo zaupati osebi, neodvisni od služb generalnega direktorata za konkurenco.[22]

47. Pristojnosti pooblaščenca za zaslišanje so opredeljene v Sklepu 2011/695.

48. Člena 7 in 8 tega sklepa določata nekatere pristojnosti pooblaščenca za zaslišanje v zvezi s prošnjami za zaupno obravnavanje. Pooblaščenec za zaslišanje se o takih prošnjah izreče, prvič, v zvezi z vpogledom v spis, in drugič, če Komisija razkrije informacije.

49. V zvezi z drugo možnostjo člen 8(1) in (2) Sklepa 2011/695 določa, da mora Komisija zadevno osebo o tem predhodno obvestiti in da lahko ta oseba, če bi informacije lahko pomenile poslovno skrivnost ali druge zaupne informacije, njihovemu razkritju nasprotuje s predložitvijo zadeve pooblaščencu za zaslišanje. Če pooblaščenec za zaslišanje ugotovi, da se informacija lahko razkrije, ker ne pomeni poslovne skrivnosti ali druge zaupne informacije ali ker obstaja prednostni interes za njeno razkritje, sprejme obrazloženi sklep, v katerem se določi datum, po katerem se bo informacija razkrila in ki ne sme biti krajši od enega tedna.

50. Člen 8(3) Sklepa 2011/695 določa, da se te določbe smiselno uporabljajo ob objavi sklepov Komisije.

iii) Analiza ugotovitev Splošnega sodišča

51. V obravnavani zadevi pritožnica trdi, da je pooblaščenec za zaslišanje na podlagi člena 8(1) in (2) Sklepa 2011/695 pristojen za izrekanje o vseh nasprotovanjih glede objave, vključno s tistimi, ki temeljijo na splošnih pravnih načelih.

52. Ugotavljam, da ta trditev pritožnice – če jo je treba razumeti, kot da se pristojnost pooblaščenca za zaslišanje nanaša na druga nasprotovanja razen tistih, povezanih z zaupnostjo informacije – ni podkrepljena niti z besedilom niti s splošno logiko člena 8 Sklepa 2011/695.

53. Kar zadeva besedilo člena 8(1) in (2) Sklepa 2011/695, je njegova uporaba jasno omejena na predpostavko, da so informacije, ki naj bi jih razkrili, „informacij[e], ki bi lahko pomenil[e] poslovno skrivnost, ali drug[e] zaupn[e] informacij[e] katerega koli podjetja ali osebe“.

20 — Sodbi Splošnega sodišča z dne 30. maja 2006, Bank Austria Creditanstalt/Komisija (T-198/03, EU:T:2006:136, točka 71), in z dne 12. oktobra 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisija (T-474/04, EU:T:2007:306, točka 65).

21 — Ugotavljam, da je Sodišče že imelo priložnost razložiti dolžnost varovanja poslovne skrivnosti v kontekstu „previdnostne skrivnosti“ (glej sodbo z dne 12. novembra 2014, Altmann in drugi, C-140/13, EU:C:2014:2362). Še vedno je v obravnavi zadeva, ki se nanaša na vprašanje, pod kakšnimi pogoji informacije, predložene organu za nadzor nad finančnimi trgi, spadajo na področje uporabe pojma „zaupne informacije“ (zadeva Baumeister, C-15/16, ki je še v obravnavi).

22 — Glej uvodni izjavi 3 in 8 Sklepa 2011/695. Podobna funkcija je bila uvedena v nekaterih državah članicah, med drugim „Procedural Adjudicator“ (razsodnik v postopku) pri Office of Fair Trading (OFT) v Združenem kraljestvu.

54. Kar zadeva splošno zgradbo teh določb, moram ugotoviti, da so del širše vloge pooblaščenca za zaslišanje, to je zagotoviti procesne pravice strank in drugih udeležencev v postopkih o konkurenci. Ker je pooblaščenec za zaslišanje neodvisen, je v dobrem položaju za odločanje v nesporazumih med zadevnim udeležencem in službami Komisije v zvezi z zaupnostjo informacije, po potrebi z uravnoteženjem nasprotnih interesov.

55. Vendar menim, da to velja izključno za obravnavo prošenj za zaupno obravnavanje.

56. Čeprav bi bila namreč mogoča še druga nasprotovanja zoper objavo sklepa, ki bi zadevala na primer kršitev pravic intelektualne lastnine ali pravice do osebne podobe, ta ne bi bila povezana s potekom postopka o konkurenci, njihova preučitev pa se torej ne bi skladala z vlogo pooblaščenca za zaslišanje.

57. V obravnavani zadevi velja enako za nasprotovanja pritožnice, ki temeljijo na splošnih pravnih načelih neodvisno od njene prošnje za zaupno obravnavanje.

58. Kot izhaja iz točke 26 izpodbijane sodbe, je pritožnica s prvim tožbenim razlogom v postopku na prvi stopnji pooblaščencu za zaslišanje očitala, da ni odgovoril na tri različne trditve, ki so zadevale, na prvem mestu, kršitev načela namena iz člena 28(1) Uredbe št. 1/2003 (ta trditev v pritožbi ni ponovljena), na drugem mestu, kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj, ki naj bi jih imela pritožnica glede tega, da sporne informacije ne bodo objavljene, in, na tretjem mestu, kršitev načela enakega obravnavanja, saj naj bi jo taka objava postavila v manj ugoden položaj kot druge naslovnike odločbe VPP.

59. Iz trditev pritožnice v okviru pritožbe poleg tega še izhaja, da so bila ta nasprotovanja navedena neodvisno od prošnje za zaupno obravnavanje informacij iz izjav zaradi prizanesljivosti.

60. Ker je šlo torej za nasprotovanja, navedena neodvisno od prošnje za zaupno obravnavanje, je Splošno sodišče v točki 44 izpodbijane sodbe po mojem mnenju upravičeno menilo, da pooblaščenec za zaslišanje ni bil pristojen za odgovor nanje.

61. Želel bi dodati, da je mogoče trditev pritožnice pred pooblaščencem za zaslišanje, ki temelji na načelih varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja, razumeti na dva različna načina.

62. Prvič, mogoče jo je razumeti, kot da je njen namen dokazati, da je treba informacije iz izjave zaradi prizanesljivosti opredeliti kot zaupne zaradi legitimnih pričakovanj prosilca, da v civilnih sporih ne bo postavljen v manj ugoden položaj kot drugi udeleženci pri kršitvi, ki so se odločili, da ne bodo sodelovali. Sklicevanje na načeli varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja bi bilo tako uporabljeno v podporo trditvi v zvezi z zaupnostjo spornih informacij, pa čeprav zgolj posredno. Vendar ni sporno, da je pooblaščenec za zaslišanje to trditev v spornem sklepu preučil in zavrnil.

63. Drugič, isto trditev pritožnice bi bilo mogoče razumeti, kot da je njen namen dokazati, da sta bili načeli varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja kršeni neodvisno od vprašanja, ali je treba sporne informacije opredeliti kot zaupne. Taka ločena trditev se lahko nanaša na kršitev zahtev v zvezi z umikom upravnih aktov ali na spremembo predhodne prakse Komisije.[23] Vendar menim, da te trditve, če se ne nanašajo na zaupnost informacije, niso v pristojnosti pooblaščenca za zaslišanje.

64. Ne prepriča me niti trditev pritožnice, da bi bila z dopustitvijo omejitve pristojnosti pooblaščenca za zaslišanje kršena njena pravica do sodnega varstva.

23 — Glej točko 182 teh sklepnih predlogov.

65. Naj opozorim, da iz sodbe AKZO Chemie in AKZO Chemie UK/Komisija [24] izhaja, da postopek, ki vključuje pooblaščenca za zaslišanje, učinkuje tako, da zadrži razkritje informacije in tako zadevni stranki omogoči, da pri Splošnem sodišču vloži ničnostno tožbo in predlog za izdajo začasne odredbe.

66. Vendar je zahteva po takem predhodnem sodnem nadzoru nad razkritjem utemeljena s tem, da lahko razkritje zaupnih informacij zadevni stranki povzroči resno in nepopravljivo škodo. Ta utemeljitev pa se uporablja, le če se zadevna stranka sklicuje na zaupnost informacije, in je ni mogoče razširiti na preostala nasprotovanja objavi.

67. Zato menim, da je Splošno sodišče v točki 44 izpodbijane sodbe upravičeno menilo, da pristojnost, ki je pooblaščencu za zaslišanje podeljena na podlagi člena 8(2) Sklepa 2011/695, ne zajema nasprotovanj pritožnice na podlagi načel varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja.

68. Naj nazadnje še pripomnim, da je eden od razlogov, na podlagi katerih je Splošno sodišče prišlo do tega sklepa, dvoumen.

69. Splošno sodišče je v točkah 42 in 43 izpodbijane sodbe menilo, da načeli varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja, na kateri se je sklicevala pritožnica, ne spadata v pristojnost pooblaščenca za zaslišanje, saj v nasprotju s pravili v zvezi z obravnavo osebnih podatkov ali pravili, ki urejajo pravico do dostopa do dokumentov, ne pomenita „pravil, ki se nanašajo na posebno varovanje pred razkritjem informacij“, in njun „poseben cilj […] ni varovanje zaupnosti informacij ali dokumentov“.

70. Splošno sodišče ni pojasnilo, na kaj misli s sklicevanjem na pravila, ki se nanašajo na posebno varovanje pred razkritjem informacij. [25] Če bi bilo treba ta razlog iz izpodbijane sodbe razumeti, kot da načelo varstva legitimnih pričakovanj nikoli ne more biti podlaga za opredelitev informacije kot zaupne, bi bilo s takim razlogom po mojem mnenju napačno uporabljeno pravo.

71. Drži sicer – kot navaja Komisija – da mora zadevna stranka prošnjo za zaupno obravnavanje ustrezno podkrepiti, vendar iz sodne prakse Sodišča izhaja, [26] da lahko taka prošnja temelji na trditvi, da so bile zadevne informacije posredovane ob legitimnem pričakovanju, da bo Komisija spoštovala njihovo zaupnost. Menim, da je z zahtevami v zvezi s spoštovanjem varstva legitimnih pričakovanj posameznika načeloma mogoče utemeljiti zaupno obravnavanje, in sicer ne glede na posebne predpise.

72. Vendar tudi ob predpostavki, da je treba točki 42 in 43 izpodbijane sodbe razumeti v tem smislu, taka napaka ne bi mogla povzročiti razveljavitve izpodbijane sodbe, saj je njen izrek utemeljen z drugimi pravnimi razlogi. [27] Kar zadeva te razloge, je Splošno sodišče namreč zgolj ugotovilo, da se je pooblaščenec za zaslišanje upravičeno izrekel za nepristojnega za odgovor na „različne“ trditve, ki so temeljile na načelih varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja (točki 26 in 44 izpodbijane sodbe).

73. Ta ugotovitev pa je pravno utemeljena. Ker se je namreč pritožnica na take trditve sklicevala neodvisno od prošnje za zaupno obravnavanje, pooblaščenec za zaslišanje ni pristojen za njihovo presojo. Zato menim, da je treba ugotovite Splošnega sodišča iz točke 44 izpodbijane sodbe vsekakor potrditi.

24 — Sodba z dne 24. junija 1986 (53/85, EU:C:1986:256, točka 29).

25 — V poznejši sodbi z dne 15. julija 2015, AGC Glass Europe in drugi/Komisija (T-465/12, EU:T:2015:505, točka 59), je Splošno sodišče – ob napotilu na točko 43 izpodbijane sodbe – menilo, da je pristojnost pooblaščenca za zaslišanje v zvezi z zaupnimi informacijami omejena na nasprotovanja, ki se nanašajo na „uporabo pravnih pravil o zaupnosti informacij kot takih“, ne zajema pa nasprotovanj, navedenih za „odobritev zaupnega obravnavanja informacije neodvisno od vprašanja, ali je ta po naravi zaupna“.

26 — Glej točko 43 teh sklepnih predlogov.

27 — Sodbi z dne 9. junija 1992, Lestelle/Komisija (C-30/91 P, EU:C:1992:252, točka 28), in z dne 9. septembra 2008, FIAMM in drugi/Svet in Komisija (C-120/06 P in C-121/06 P, EU:C:2008:476, točka 187).

74. Torej predlagam, naj se prvi del prvega pritožbenega razloga zavrne.

b) Drugi del prvega pritožbenega razloga

75. Z drugim delom prvega pritožbenega razloga pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je zavrnilo njen očitek v zvezi s kršitvijo obveznosti obrazložitve.

76. Splošno sodišče naj bi napačno menilo, da so stališča služb Komisije iz dopisov z dne 28. novembra 2011 in 15. marca 2012 del obrazložitve spornega sklepa (točki 60 in 132 izpodbijane sodbe).

77. Ugotoviti moram, da ugotovitve Splošnega sodišča iz točk 60 in 132 izpodbijane sodbe, da je treba sporni sklep razlagati ob upoštevanju predhodne korespondence s pritožnico, ni mogoče grajati.

78. Iz ustaljene sodne prakse namreč izhaja, da se zadostnost obrazložitve sklepa ne presoja le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegov kontekst, če je ta zadevni stranki znan in ji omogoča, da razume obseg ukrepa, ki je bil sprejet glede nje.[28]

79. Ker poleg tega sklep institucije Unije zgolj potrjuje stališče, ki je bilo pred tem že izraženo, tudi če ga je izrazila druga služba, je mogoče vsebino tega stališča obravnavati kot upošteven kontekst obrazložitve tega sklepa.[29] Ta pristop je mogoče uporabiti, tudi če prošnjo obravnavata dve neodvisni upravni instanci.[30]

80. Menim, da uporaba iste predpostavke v obravnavani zadevi ni nezdružljiva s tem, da je pooblaščencu za zaslišanje zagotovljena neodvisnost znotraj Komisije.[31]

81. Če dve instanci znotraj Komisije sprejmeta enako stališče v zvezi z razkritjem dokumenta in obsegom zaupnosti, je celotna navedena obrazložitev upošteven kontekst za nadzor nad zakonitostjo dokončnega sklepa.

82. Zato je Splošno sodišče v obravnavani zadevi pri preučitvi obrazložitve spornega sklepa lahko upoštevalo stališče, ki so ga izrazile službe generalnega direktorata za konkurenco v predhodni korespondenci s pritožnico.

83. Naj v zvezi s tem pripomnim, da iz točke 65 izpodbijane sodbe izhaja, da so v spornem sklepu navedeni razlogi za zavrnitev prošnje za zaupno obravnavanje, ki jo je vložila pritožnica. Pooblaščenec za zaslišanje je namreč opozoril na meje svoje pristojnosti, vendar je hkrati odgovoril na nasprotovanja pritožnice, če so temeljila na zaupnosti informacij iz izjave zaradi prizanesljivosti, pri čemer je ugotovil, da takih informacij ni mogoče opredeliti kot zaupnih informacij ali kot informacij, za katere velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti zgolj zato, ker so bile posredovane v okviru sodelovanja s Komisijo (točke 12, 14 in od 18 do 21 spornega sklepa).

28 — Glej v tem smislu sodbi z dne 14. februarja 1990, Delacre in drugi/Komisija (C-350/88, EU:C:1990:71, točka 16), in z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, točki 53 in 54 ter navedena sodna praksa).

29 — Glej v tem smislu sodbo z dne 6. novembra 2014, Italija/Komisija (C-385/13 P, EU:C:2014:2350, točka 116), in kar zadeva sodno prakso Splošnega sodišča, sodbe z dne 18. decembra 2003, Olivieri/Komisija in EMEA (T-326/99, EU:T:2003:351, točka 55); z dne 27. junija 2007, Nuova Gela Sviluppo/Komisija (T-65/04, EU:T:2007:189, točka 49); z dne 19. aprila 2013, Italija/Komisija (T-99/09 in T-308/09, EU:T:2013:200, točke od 69 do 72); z dne 13. decembra 2013, Madžarska/Komisija (T-240/10, EU:T:2013:645, točka 91), in z dne 11. junija 2015, Laboratoires CTRS/Komisija (T-452/14, EU:T:2015:373, točka 60).

30 — Glej za primer v pravu znamk Unije sodno prakso, po kateri se, ko odbor za pritožbe pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) potrdi odločitev nižje instance, upošteva obrazložitev obeh odločitev. Glej sodbe z dne 17. marca 2016, Naazneen Investments/UUNT (C-252/15 P, EU:C:2016:178, točka 31), z dne 21. novembra 2007, Wesergold Getränkeindustrie/UUNT – Lidl Stiftung (VITAL FIT) (T-111/06, EU:T:2007:352, točka 64), in z dne 18. marca 2016, El Corte Inglés/UUNT – STD Tekstil (MOTORTOWN) (T-785/14, EU:T:2016:160, točka 42).

31 — Glej uvodni izjavi 8 in 15 ter člen 1 Sklepa 2011/695.

84. Pooblaščenec za zaslišanje je, s tem ko je v celoti zavrnil prošnjo pritožnice za zaupno obravnavo, potrdil stališče, ki izhaja iz dopisov Komisije z dne 28. novembra 2011 in 15. marca 2012, opisanih v točkah 47 in 48 izpodbijane sodbe. To stališče je torej mogoče upoštevati pri presoji obrazložitve spornega sklepa.

85. Poleg tega pritožnica v zvezi s stališčem, s katerim je bila seznanjena pred predložitvijo zadeve pooblaščencu za zaslišanje, ne more upravičeno trditi, da je Splošno sodišče, ker je upoštevalo to stališče, kršilo njeno pravico do izjave, ker naj ne bi mogla izpodbijati trditev iz teh dopisov.

86. Glede na vse navedeno predlagam, naj se drugi del prvega pritožbenega razloga – in s tem tudi ta pritožbeni razlog v celoti – zavrne.

B – *Drugi pritožbeni razlog*

87. Pritožnica s tem pritožbenim razlogom, ki se nanaša na točke od 76 do 127 izpodbijane sodbe, v bistvu trdi, da je Splošno sodišče z zavrnitvijo njene trditve, da bi bilo treba informacije iz njene izjave zaradi prizanesljivosti opredeliti kot zaupne, kršilo člen 339 PDEU, člen 30 Uredbe št. 1/2003 in njeno pravico do varovanja zasebnosti.

1. Izpodbijana sodba

88. Splošno sodišče je v točkah od 76 do 127 izpodbijane sodbe preučilo in zavrnilo tretji tožbeni razlog iz tožbe na prvi stopnji, ki je v bistvu vseboval tri dele, ki so se nanašali prvi na kršitev poslovnih skrivnosti pritožnice, drugi na kršitev zaupnosti informacij, posredovanih Komisiji v okviru programa prizanesljivosti, in tretji na kršitev pravice do varovanja zasebnosti (točka 76 izpodbijane sodbe).

89. V zvezi s prvim delom tega tožbenega razloga je Splošno sodišče menilo, da je treba zadevne poslovne informacije, tudi če bi nekatere od njih v preteklosti lahko pomenile poslovno skrivnost, vsekakor šteti za zgodovinske, saj so bile stare najmanj pet let, pritožnica pa ni dokazala, da so te informacije kljub svoji starosti še vedno bistveni elementi njenega poslovnega položaja (točke od 84 do 86 izpodbijane sodbe).

90. V zvezi z drugim delom tega tožbenega razloga je Splošno sodišče preučilo, ali je treba, kot je trdila pritožnica, informacije varovati kot poslovno skrivnost že zato, ker jih je podjetje prostovoljno predložilo Komisiji, da bi pridobilo ugodnosti iz programa prizanesljivosti (točka 88 izpodbijane sodbe).

91. Splošno sodišče je zavrnilo možnost, da bi bilo v obravnavani zadevi mogoče upoštevati obseg varstva pred razkritjem na podlagi člena 4 Uredbe št. 1049/2001. Če bi člen 4 te uredbe upoštevali tako, da bi Komisiji prepovedali objavo kakršne koli informacije, zavarovane z izjemo od pravice do dostopa do dokumentov, bi ji odvzeli možnost objaviti celo bistveno vsebino njenega sklepa, saj so v skladu z domnevo Sodišča iz sodbe Komisija/EnBW[32] s to izjemo zavarovane vse listine v spisu preiskave (točki 91 in 92 izpodbijane sodbe).

92. Razkritja informacij glede kršitve konkurenčnega prava Unije z objavo sklepa Komisije o sankcioniranju navedene kršitve naj načeloma ne bi bilo mogoče zamenjevati z dostopom tretjih oseb do dokumentov, ki so v spisu preiskave Komisije. Objava takih informacij naj ne bi privedla do predložitve izjav zaradi prizanesljivosti tretjim osebam (točka 93 izpodbijane sodbe).

32 — Sodba z dne 27. februarja 2014 (C-365/12 P, EU:C:2014:112, točka 86).

93. Splošno sodišče je nato preučilo tri pogoje v zvezi s pojmom „poslovna skrivnost“, postavljene v sodni praksi.[33]

94. Kar zadeva prva dva pogoja, je Splošno sodišče menilo, da sta izpolnjena, saj je bilo z zadevnimi informacijami seznanjeno le omejeno število ljudi, njihovo razkritje pa bi lahko resno škodovalo pritožnici. Splošno sodišče je ugotovilo, da sporne informacije večinoma opisujejo bistvene elemente kršitve. Nekaj odlomkov iz odločbe VPP, ki naj bi bili objavljeni, je precej podrobneje opisovalo kršitveno ravnanje pritožnice, kar pomeni, da bi lahko oškodovane tretje osebe preprosteje ugotovile okoliščine in obseg njene civilnopravne odgovornosti (točke od 96 do 105 izpodbijane sodbe).

95. Nasprotno pa je v zvezi s tretjim pogojem Splošno sodišče menilo, da interesi pritožnice, ki bi bili lahko oškodovani zaradi razkritja, objektivno ne potrebujejo varstva, zato sporne informacije niso poslovne skrivnosti. Splošno sodišče je opozorilo, da zadevni pogoj zahteva tehtanje med splošnim interesom preglednosti in legitimnimi interesi, ki nasprotujejo razkritju. Vendar se pritožnica v podporo nasprotovanju objavi informacij v zvezi s kršitvijo ni mogla upravičeno sklicevati niti na interes za zavarovanje njenega ugleda, niti na interes, da se zavaruje pred obsodbo na plačilo odškodnine, niti na interes javnosti za učinkovitost programov prizanesljivosti (točke od 106 do 122 izpodbijane sodbe).

96. Nazadnje je Splošno sodišče v zvezi s tretjim delom tega tožbenega razloga menilo, da je treba informacije, ki jih Komisija zbere v okviru preiskave, ki se nanaša na kršitev prava Unije v primerih kartelov, načeloma obravnavati kot informacije, ki spadajo na področje zasebne dejavnosti neke osebe, vendar se ta kljub temu ne more sklicevati na njihovo varstvo v okviru pritožbe zaradi posega v njen ugled, ki izhaja iz njenih dejanj (točke od 124 do 126 izpodbijane sodbe).

97. V odgovor trditev pritožnice v zvezi s kršitvijo varstva legitimnih pričakovanj, navedene v podporo tretjemu tožbenemu razlogu v postopku na prvi stopnji, je Splošno sodišče menilo, da se te trditve prekrivajo s trditvami, navedenimi v okviru četrtega tožbenega razloga, zato jih je treba preučiti v okviru tega tožbenega razloga (točka 77 izpodbijane sodbe). Splošno sodišče je te trditve preučilo v točkah od 134 do 158 izpodbijane sodbe.

2. Trditve strank

98. Ta pritožbeni razlog je sestavljen iz štirih delov.

99. S prvim delom tega pritožbenega razloga pritožnica trdi, da je Splošno sodišče napačno ugotovilo, da sporne informacije niso več zaupne zgolj zato, ker so starejše od pet let (točke od 84 do 86 izpodbijane sodbe).

100. Z drugim delom tega pritožbenega razloga pritožnica trdi, da bi moralo Splošno sodišče ugotoviti, da je treba informacije iz izjav zaradi prizanesljivosti opredeliti kot zaupne.

101. Po mnenju pritožnice je Splošno sodišče neupravičeno zavrnilo uporabo enakih meril, kot se uporabljajo za dostop do dokumentov na podlagi člena 4 Uredbe št. 1049/2001 (točki 92 in 93 izpodbijane sodbe). To sodišče naj bi umetno razlikovalo med dostopom do dokumentov in objavo informacij iz njih.

33 — Sodbi Splošnega sodišča z dne 30. maja 2006, Bank Austria Creditanstalt/Komisija (T-198/03, EU:T:2006:136, točka 71), in z dne 12. oktobra 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisija (T-474/04, EU:T:2007:306, točka 65).

102. Pritožnica navaja, da se izjave zaradi prizanesljivosti pripravijo izključno za namene postopka Komisije in z zaupanjem, da Komisija spoštuje zagotovila, dana v točki 32 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 in točki 40 Obvestila Komisije o imuniteti pred globami in znižanju glob v kartelnih zadevah (v nadaljevanju: obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2006). [34]

103. Pritožnica meni, da je obrazložitev iz točk 93, 117, 138, od 140 do 150, 155 in 161 izpodbijane sodbe torej napačna, saj temelji na ugotovitvi, da razkritja vsebine izjav zaradi prizanesljivosti iz javne različice odločbe VPP ni mogoče izenačiti z delnim razkritjem izjav zaradi prizanesljivosti. V zvezi s tem trdi, da je Splošno sodišče napačno ugotovilo, da lahko Komisija prosto objavi vse vrste informacij iz izjav zaradi prizanesljivosti, tudi če so to njihove neposredne ali posredne navedbe.

104. Podredno pritožnica v tretjem delu tega pritožbenega razloga še trdi, da so sporne informacije vsekakor zaupne na podlagi meril, ki izhajajo iz sodbe Bank Austria Creditanstalt/Komisija. [35] V nasprotju s trditvami Splošnega sodišča iz točk od 107 do 111 izpodbijane sodbe naj bi bili njeni interesi objektivno potrebni varstva v smislu te sodne prakse.

105. S četrtim delom tega pritožbenega razloga pritožnica izpodbija točke od 121 do 126 izpodbijane sodbe v zvezi z zatrjevano kršitvijo njene pravice do varovanja zasebnosti. Glede tega trdi, da razkritja vsebine izjav zaradi prizanesljivosti v nasprotju s trditvijo Splošnega sodišča ni mogoče šteti za predvidljivo posledico njenega sodelovanja v kartelu.

106. Komisija te trditve izpodbija in v bistvu napotuje na upoštevno obrazložitev izpodbijane sodbe.

3. Analiza

a) Uvodne ugotovitve

i) Zaupnost izjav zaradi prizanesljivosti

107. Glavna trditev pritožnice v okviru tega pritožbenega razloga se nanaša na domnevno zaupnost informacij iz izjav zaradi prizanesljivosti in na varstvo pred razkritjem informacij v okviru objave sklepov Komisije.

108. Ugotoviti moram, da se izjave podjetij zaradi prizanesljivosti razlikujejo od kakršnega koli drugega dokumenta, ki ga pridobi Komisija med preiskavo, saj vsebujejo podroben opis kršitev, ki jih prostovoljno predložijo neposredni udeleženci pri kršitvah. [36] Za razliko od drugih listin iz spisa Komisije je to ocenjevalni dokument, predložen na lastno pobudo, ki je namenjen posebej programu prizanesljivosti in s katerim njegov avtor prizna kršitev, s čimer se odpove pravici do tega, da samega sebe ne obdolži.

109. Ta dokument že po svoji naravi utemeljuje pridržke v zvezi z njegovim razkritjem.

34 — UL 2006, C 298, str. 17.

35 — Sodba z dne 30. maja 2006 (T-198/03, EU:T:2006:136).

36 — Obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2002, ki se uporablja za obdobje nastanka dejstev, se brez dodatnih pojasnil nanaša na „vsako pisno izjavo“ Komisiji (točka 33). Se pa pojem „izjava podjetja“ zaradi prizanesljivosti izrecno pojavi v točkah od 6 do 9 in 31 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2006 ter členu 4a(2) Uredbe št. 773/2004, kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) 2015/1348. Glej tudi opredelitev izraza „izjava zaradi prizanesljivosti“ iz člena 2, točka 16, Direktive 2014/104/UE Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. novembra 2014 o nekaterih pravilih, ki urejajo odškodninske tožbe po nacionalnem pravu za kršitve določb konkurenčnega prava držav članic in Evropske unije (UL L 349, str. 1).

110. V skladu z obvestiloma o prizanesljivosti iz leta 2002 in leta 2006 je javno razkritje izjav zaradi prizanesljivosti in drugih dokumentov, prejetih v okviru programa prizanesljivosti, načeloma izključeno, in sicer celo v času po sprejetju sklepa Komisije, pri čemer se upoštevajo izjeme, določene s členom 4(2), prva in tretja alinea, Uredbe (ES) št. 1049/2001 v zvezi z varstvom poslovnih interesov ter namena inšpekcij in preiskav.[37] Take izjave ne bi smele biti predmet predložitve listin v civilnih postopkih. Nasprotno pa varstvo izjav zaradi prizanesljivosti ne preprečuje njihovega razkritja preostalim strankam, ki izvajajo svoje pravice do obrambe v okviru vpogleda v spis.[38] Dokumenti v zvezi z Evropsko mrežo za konkurenco določajo pridržke glede izmenjave izjav med organi, pristojnimi za konkurenco.[39]

111. Komisija v praksi, ki izhaja iz teh dokumentov, razlikuje med izjavami zaradi prizanesljivosti in predhodno obstoječimi dokumenti, ki jih predloži prosilec za prizanesljivost. Izjave zaradi prizanesljivosti so načeloma upravičene do absolutnega varstva pred razkritjem javnosti in posredovanjem nacionalnim sodiščem.

112. Komisija je to prakso redno zagovarjala pred Sodiščem[40] in v vlogi *amicus curiae* pred nacionalnimi sodišči[41].

113. Sodišče je v sodbi Pfleiderer[42] dopustilo možnost razkritja dokumentov v zvezi s programom prizanesljivosti v okviru civilnega spora. Nacionalna sodišča morajo ob preučitvi prošnje za dostop do takih dokumentov od primera do primera uravnotežiti interese, ki upravičujejo predložitev in varovanje informacij, ki jih je prosilec za prizanesljivost predložil prostovoljno. Tako je treba zagotoviti uravnoteženje med pravico tretjih oseb, ki so bile zaradi omejevalnega sporazuma oškodovane, do vložitve civilnih odškodninskih tožb[43] in varovanjem učinkovitosti pregona, ki ga vodijo javni organi. Vendar se Sodišče ni izreklo o posebni naravi izjav zaradi prizanesljivosti.[44]

114. Sodišče je v sodbi Komisija/EnBW[45] ugotovilo obstoj splošne domneve glede tega, da bi razkritje dokumentov iz spisa v zvezi s postopkom uporabe člena 101 PDEU načeloma oslabilo varstvo poslovnih interesov podjetij, ki so vključena v ta postopek, in varstvo namena preiskav v zvezi s tem postopkom v smislu člena 4(2), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001.

ii) Posledice varstva izjav zaradi prizanesljivosti za objavo sklepov Komisije

115. Treba je določiti, ali varstvo, podeljeno izjavam zaradi prizanesljivosti, povzroči nekatere omejitve v zvezi z uporabo informacij, pridobljenih iz teh izjav, v obrazložitvah sklepov Komisije o ugotovitvi kršitve.

37 — Obvestili o prizanesljivosti iz leta 2002 (točki 32 in 33) in 2006 (točka 40).

38 — Obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2006 (točki 6 in 33) ter obvestilo Komisije o sodelovanju med Komisijo in sodišči držav članic za uporabo členov [101 PDEU] in [102 PDEU] (UL 2004, C 101, str. 54, točka 26; v nadaljevanju: obvestilo o sodelovanju med Komisijo in sodišči držav članic).

39 — Glej obvestilo Komisije o sodelovanju v okviru mreže organov, pristojnih za konkurenco (UL 2004, C 101, str. 43, točki 40 in 41) in vzorčni program prizanesljivosti Evropske mreže za konkurenco (točka 30).

40 — Zlasti v zadevah, v katerih sta bili izrečeni sodbi z dne 14. junija 2011, Pfleiderer (C-360/09, EU:C:2011:389; glej sklepne predloge generalnega pravobranilca J. Mazáka, EU:C:2010:782, točka 17), in z dne 27. februarja 2014, Komisija/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112; glej sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Cruza Villalóna v tej zadevi, C-365/12 P, EU:C:2013:643).

41 — Glej točko 141 izpodbijane sodbe.

42 — Sodba z dne 14. junija 2011 (C-360/09, EU:C:2011:389, točki 30 in 31).

43 — Sodbi z dne 13. julija 2006, Manfredi in drugi (od C-295/04 do C-298/04, EU:C:2006:461, točka 91), in z dne 20. septembra 2001, Courage in Crehan (C-453/99, EU:C:2001:465, točka 27).

44 — Generalni pravobranilec J. Mazák je v sklepnih predlogih v zadevi Pfleiderer (C-360/09, EU:C:2010:782, točka 44) predlagal omejitev možnosti razkritja izjav, ki jih predložijo prosilci za prizanesljivost, ki prostovoljno prispevajo k obdolžitvi avtorjev teh izjav.

45 — Sodba z dne 27. februarja 2014 (C-365/12 P, EU:C:2014:112, točki 92 in 93).

116. Naj v zvezi s tem pripomnim, da se varstvo pred razkritjem nanaša na občutljivo informacijo, ne glede na nosilec, ki jo vsebuje. To pomeni, da se varstvo izjav zaradi prizanesljivosti – če so zavarovane – načeloma razširi tudi na njihov prepis, vključen v druge dokumente.

117. Zdi se, da Komisija dopušča ta pomislek. Komisija je v intervenciji kot *amicus curiae* pred sodiščem Združenega kraljestva novembra 2011 [46] trdila, da se pridržki v zvezi z razkritjem izjav zaradi prizanesljivosti uporabljajo tudi v primeru razkritja zaupne različice njenega sklepa v civilnem postopku, ker ta sklep vključuje navedbe iz izjav zaradi prizanesljivosti.

118. Dejstvo, da je treba informacije iz izjav zaradi prizanesljivosti zavarovati, tudi ko so prepisane v drug dokument, pomeni, da mora biti Komisija pri njihovi uporabi v javni različici svojih sklepov nekoliko zadržana.

119. Ugotavljam, da je varstvo izjav zaradi prizanesljivosti utemeljeno z javnim interesom, da se zagotovi privlačnost programa prizanesljivosti, ki je bistven instrument za odkrivanje kartelov. [47] Vendar se pritožnica zoper Komisijo ne more sklicevati na tak javni interes.

120. Razpravljati bi se dalo o tem, ali zadevno varstvo temelji tudi na posamičnem interesu prosilca za prizanesljivost. [48]

121. Menim, da je mogoče obstoj takega interesa izpeljati iz delovanja programov prizanesljivosti.

122. Ko namreč javni organ vzpostavi program prizanesljivosti, ustvari pravni okvir, ki podjetje spodbuja k temu, da na svojo pobudo razkrije svoje sodelovanje pri kršitvi in se tako odpove pravici do tega, da samo sebe ne obdolži. Iz tega izhaja vez na podlagi zaupanja med prosilcem in Komisijo, ki je podobna vezi med to institucijo in informatorjem ali pritožnikom v postopkih o konkurenci. [49] Podjetje, ki se odloči odpovedati se pravici do tega, da samo sebe ne obdolži, mora imeti možnost to odločitev sprejeti ob polnem poznavanju dejstev. Tako lahko pričakuje, da bo Komisija pri uporabi informacij, predloženih v tem posebnem kontekstu, upoštevala njegove interese.

123. Vendar je treba ugotoviti, da bi legitimno upravičenje v zvezi z zaupno obravnavo – tudi če se dopusti, da bi ga bilo iz tega mogoče izpeljati – zadevalo le razkritje informacij, pridobljenih v okviru sodelovanja, v kontekstu, ki bi omogočal izsledite v njihovega vira, in se ne bi nanašalo na varstvo teh informacij.

124. Ta pomislek izhaja iz dejstva, da varstvo zadevnih informacij ni posledica tega, da je njihova vsebina že sama po sebi občutljiva, temveč iz povezave med vsebino in okoliščinami, v katerih so bile predložene Komisiji. [50]

125. Zato menim, da mora biti Komisija, ko ob objavi svojih sklepov uporabi te informacije, sicer nekoliko zadržana, vendar se omejitve glede razkritja, ki izhajajo iz legitimnega interesa prosilca za prizanesljivost, nanašajo le na informacije, ki omogočajo ugotovitev njihove povezave z izjavo zaradi prizanesljivosti. Le razkritje teh informacij bi bralcu omogočilo rekonstrukcijo natančne vsebine odlomkov izjav zaradi prizanesljivosti, kar bi bilo enakovredno njihovemu delnemu razkritju.

46 — Glej točko 145 izpodbijane sodbe in dokument, ki je na voljo na spletnem mestu Komisije (http://ec.europa.eu/competition/court/amicus_curiae_2011_national_grid_en.pdf).

47 — Razkritje teh izjav bi lahko namreč povzročilo uveljavljanje civilnopravne odgovornosti prosilcev za prizanesljivost v manj ugodnih okoliščinah od tistih, v katerih so preostali udeleženci pri kršitvi, kar bi lahko ogrozilo spodbudo za prijavo kartela. Glej obvestilo o sodelovanju med Komisijo in sodišči držav članic (točka 45), obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2006 (točka 6) ter sodbo z dne 14. junija 2011, Pfleiderer (C-360/09, EU:C:2011:389, točki 26 in 27).

48 — Generalni pravobranilec J. Mazák je v točki 45 sklepnih predlogih v zadevi Pfleiderer (C-360/09, EU:C:2010:782) navedel, da je bila lahko praksa Bundeskartellamt (zvezni urad za boj zoper kartele, Nemčija) podlaga za legitimna pričakovanja prosilcev za prizanesljivost.

49 — Glej točko 43 teh sklepnih predlogov.

50 — Glej tudi točko 42 teh sklepnih predlogov.

126. Nasprotno pa menim, da mora imeti Komisija diskrecijsko pravico pri odločanju o uporabi drugih elementov iz izjav zaradi prizanesljivosti v javnih različicah svojih sklepov.

127. Prvič, Komisija mora imeti veliko manevrskega prostora, ko v svojem sklepu – tudi v javni različici – opisuje delovanje kartela. V številnih preiskavah so izjave zaradi prizanesljivosti – vsaj za nekatere dele kršitve in če so podkrepljene z drugimi neodvisnimi elementi – glavni dokazni vir. Če bi bilo treba iz sklepa izločiti vse informacije, katerih vir so te izjave, bi se lahko izkazalo, da ta sklep kot vir informacij o kršitvi ni več koristen. Vendar je treba upoštevati, da je nezaupna različica sklepa Komisije – ob upoštevanju dejstva, da je spis Komisije zavarovan s splošno domnevo, izoblikovano v sodbi Komisija/EnBW –[51] pomemben vir informacij za tretje osebe, ki menijo, da so bile zaradi omejevalnega sporazuma oškodovane.[52] Tako bi lahko neupravičeno omejili možnost teh tretjih oseb, da vložijo civilne tožbe.

128. Drugič, prosilec za prizanesljivost se mora, ko sprejme odločitev o razkritju kartela, zavedati, da bodo podatki, ki jih bo posredoval v okviru sodelovanja, pomemben vir informacij ter da jih bo Komisija široko uporabila pri dokazovanju in opisu dejstev, tudi v nezaupni različici sklepa. Tako mora sprejeti, da bo Komisija v svojem sklepu, tudi v njegovi javni različici, poročala o informacijah, ki ji jih je posredoval, razen neposrednih navedb iz njegovih izjav in drugih informacij, ki bi omogočale ugotovitev, da je on vir.

129. Ugotavljam, da lahko prosilec ob sprejetju odločitve, da bo sodeloval s Komisijo, razumno predvidi, da zaupnost njegovega sodelovanja ne bo brezpogojno zavarovana. Javnost bo seznanjena z identiteto prosilca za prizanesljivost, takoj ko bo objavljen sklep Komisije. Poleg tega lahko sicer res pričakujemo, da bo Komisija sprejela razumne ukrepe za prikritje vira dokazov, pridobljenih v okviru sodelovanja, vendar se ni mogoče izogniti temu, da bo lahko bralec sklepa, ki je seznanjen z identiteto enega ali več prosilcev za prizanesljivost, špekuliral o tem, da je bila ta ali ona informacija pridobljena na podlagi njihovega sodelovanja.

b) Prvi del drugega pritožbenega razloga

130. S prvim delom tega pritožbenega razloga pritožnica izpodbija uporabo domneve o petih letih, ki temelji na zastarelosti poslovnih informacij, kot je bila uporabljena v točkah od 84 do 86 izpodbijane sodbe.

131. V skladu s prakso Komisije[53] in sodno prakso Splošnega sodišča v zvezi s prošnjami za zaupno obravnavanje[54] je treba poslovne informacije, starejše od petih let, na splošno šteti za nezaupne, razen če zadevno podjetje izjemoma dokaže, da so te informacije še vedno bistveni elementi njenega poslovnega položaja.

132. Ta praksa temelji na splošni predpostavki, da poslovne informacije po preteku nekaj časa niso več občutljive. S tem je po mojem mnenju mogoče utemeljiti uporabo domneve, povezane s fiksnim obdobjem, določenim na podlagi izkušenj, ki jo lahko zadevno podjetje ovrže z nasprotnim dokazom.

51 — Sodba z dne 27. februarja 2014 (C-365/12 P, EU:C:2014:112).

52 — Splošno sodišče je na ta vidik opozorilo v svoji sodni praksi. Glej sodbo z dne 7. oktobra 2014, Schenker/Komisija (T-534/11, EU:T:2014:854, točki 114 in 115).

53 — Obvestilo o pravilih za vpogled v spis, točka 23.

54 — Glej sklepe, navedene v točki 84 izpodbijane sodbe (sklepi z dne 15. novembra 1990, Rhône-Poulenc in drugi/Komisija (od T-1/89 do T-4/89 in od T-6/89 do T-15/89, EU:T:1990:69, točka 23); z dne 22. februarja 2005, Hynix Semiconductor/Svet (T-383/03, EU:T:2005:57, točka 60 in navedena sodna praksa); z dne 8. maja 2012, Spira/Komisija (T-108/07, EU:T:2012:226, točka 65), in z dne 10. maja 2012, Spira/Komisija (T-354/08, EU:T:2012:231, točka 47).

133. Naj pripomnim, da ta domneva ne izključuje možnosti, da je treba zaupnost nekaterih poslovnih informacij ohraniti dlje od tega petletnega obdobja. Njena uporaba je torej združljiva z možnostjo, da se lahko izjeme glede dostopa do dokumentov uporabljajo tudi 30 let ali celo dlje, če je to potrebno.[55]

134. Naj pojasnim, da se vse navedeno nanaša na občutljive poslovne informacije, ne pa na informacije, katerih zaupnost se zahteva iz drugega razloga.

135. V obravnavani zadevi pritožnica izpodbija točke od 84 do 86 izpodbijane sodbe, ker meni, da informacije iz izjave zaradi prizanesljivosti ne izgubijo zaupnosti zgolj zaradi preteka določenega časa. Po njenem mnenju varstva takih informacij ni mogoče omejiti na togo določeno obdobje.

136. Menim, da ta očitek temelji na napačni razlagi izpodbijane sodbe.

137. Splošno sodišče je v točkah od 84 do 86 izpodbijane sodbe zavrnilo trditev pritožnice, da nameravana objava vsebuje zaupne poslovne informacije v zvezi z njenimi poslovnimi odnosi in njeno cenovno politiko (prvi del tretjega tožbenega razloga v postopku na prvi stopnji).

138. Zavrnitev te trditve ne vpliva na preučitev, ki jo je opravilo Splošno sodišče v zvezi z ločeno trditvijo pritožnice, ki se je nanašala na to, da je treba sporne informacije zavarovati pred razkritjem, ker so povzete po izjavi zaradi prizanesljivosti (drugi del tretjega tožbenega razloga, točke od 88 do 122 izpodbijane sodbe).

139. Tako pritožnica s trditvijo, da se domneva o petih letih ne more uporabljati za informacije iz izjave zaradi prizanesljivosti, ne upošteva dejstva, da je bila ta domneva v točkah od 84 do 86 izpodbijane sodbe uporabljena izključno za njeno trditev v zvezi z občutljivimi poslovnimi informacijami.

140. Torej menim, da prvi del tega pritožbenega razloga ni utemeljen.

c) Drugi del drugega pritožbenega razloga

141. Pritožnica trdi, da so sporne informacije iz izjave zaradi prizanesljivosti varovane kot poslovna skrivnost, zato jih Komisija ob upoštevanju člena 339 PDEU in člena 30 Uredbe št. 1/2003 v povezavi s členom 4(2) Uredbe št. 1049/2001 ne more vključiti v javno različico svojega sklepa, če ne obstaja višji javni interes, ki pa v obravnavani zadevi ni dokazan.

142. Ta trditev temelji na predpostavki, da se uporaba informacij iz izjave zaradi prizanesljivosti v javni različici sklepa Komisije ujema z delnim razkritjem izjave.

143. Vendar ob upoštevanju zgoraj navedenih ugotovitev[56] ta domneva ni točna.

144. Čeprav mora namreč Komisija, ko v javni različici svojega sklepa uporabi informacije iz izjave zaradi prizanesljivosti, res upoštevati zaupnost teh informacij, se omejitve v zvezi s tem nanašajo na informacije, ki omogočajo ugotovitev njihovega vira, torej večinoma na neposredne navedbe iz izjave in na napotila na vir.

145. Torej bi se bilo mogoče na poseben interes pritožnice za zagotovitev zaupnosti izjav zaradi prizanesljivosti – tudi če bi ga dopustili, kar pa Komisija v obravnavani zadevi izpodbija – sklicevati le v zvezi z objavo odlomkov sklepa, ki vsebujejo neposredne navedbe iz izjave ali napotila na vir.

55 — Glej člen 4(7) Uredbe št. 1049/2001 in sodbo z dne 28. junija 2012, Komisija/Éditions Odile Jacob (C-404/10 P, EU:C:2012:393, točke od 124 do 126).

56 — Glej točke od 115 do 129 teh sklepnih predlogov.

146. Vendar se razkritje takih informacij v tej zadevi ne obravnava.

147. Komisija namreč navaja, da je iz razširjene nezaupne različice, ki jo namerava objaviti, odstranila vse informacije, na podlagi katerih bi bilo mogoče sklepati, da so povzete po izjavah zaradi prizanesljivosti ali dokumentih, posredovanih Komisiji v okviru sodelovanja na podlagi prizanesljivosti, tako da je v glavnem besedilu in opombah prikrila kakršno koli povezavo med informacijami in dejstvom, da jih je predložil prosilec za prizanesljivost.

148. Kot torej izhaja iz točke 139 izpodbijane sodbe, so bile vse informacije, ki bi lahko omogočile posredno ali neposredno ugotovitev vira informacij iz izjave pritožnice zaradi prizanesljivosti, prikrite.

149. Pritožnica v pritožbi sicer trdi, da neprikriti odlomki še vedno vsebujejo dobesedne navedbe iz njene izjave zaradi prizanesljivosti, vendar je treba to trditev preučiti ob upoštevanju tega, kar pritožnica razume kot „dobesedno navedbo“.

150. Pritožnica namreč trdi, da ta pojem ne zajema zgolj „dobesednih navedkov, ki so kot taki tudi označeni“, ampak tudi „odlomke, ki dobesedno povzemajo besedilo izjav podjetja, vendar ali (i) niso označeni kot dobesedni navedek ali (ii) so podani v odvisnem govoru“, in v zvezi s tem trdi, da ne zadostuje, da Komisija zgolj prikrije ime podjetja, ki je avtor navedbe, ali konkretno napotilo na dokument iz spisa Komisije. Pritožnica trdi, da jo bodo tretje osebe – ker je v točki 85 odločbe VPP obravnavana kot glavni vir informacij Komisije – *a priori* obravnavale kot vir vsaj velikega števila navedb iz sklepa.

151. Vendar je treba ugotoviti – kot sem že navedel –[57] da lahko sicer pričakujemo, da bo Komisija sprejela razumne ukrepe za prikritje vira dokazov, pridobljenih v okviru sodelovanja, ni pa se mogoče izogniti temu, da lahko bralec sklepa, ki je seznanjen z identiteto enega ali več prosilcev za prizanesljivost, špekulira o tem, da je bila ta ali ona informacija pridobljena na podlagi njihovega sodelovanja. Ta ugotovitev ne zadostuje za podprtje upravičenega pridržka v zvezi z objavo zadevnih odlomkov. Torej pritožnica razen v zvezi z neposrednimi navedbami iz izjav in drugimi informacijami, ki omogočajo ugotovitev vira, na katere pa se njena trditev ne nanaša, ne more uspešno nasprotovati temu, da Komisija v svojem sklepu objavi informacije v zvezi s kršitvijo iz njene izjave zaradi prizanesljivosti.

152. Ne prepriča me niti trditev pritožnice, da je Splošno sodišče kršilo merila v zvezi z dostopom do dokumentov iz člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001.

153. Sodišče je glede dostopa javnosti do dokumentov iz spisa v zvezi s postopkom o konkurenci sicer res odločilo, da se je Komisija lahko sklicevala na splošno domnevo, da je tako razkritje v nasprotju z interesi, na katere se nanaša člen 4(2), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001.[58]

154. Vendar menim, da te domneve v korist Komisije, ki ji omogoča, da opusti posamično preučitev dokumentov iz njenega spisa, ni mogoče uporabiti zoper Komisijo. Ko namreč Komisija v javni različici sklepa opisuje kršitve, ne more kot izhodišče uporabiti domneve, da je celoten spis zaupen. Kot je navedlo Splošno sodišče v točki 92 izpodbijane sodbe, bi taka razlaga odvzela vsebino členu 30 Uredbe št. 1/2003, hkrati pa bi praktično učinkovala tudi tako, da bi prevalila dokazno breme, ki ga ima na področju zaupnega obravnavanja prosilec za tako obravnavanje.

57 — Glej točko 129 teh sklepnih predlogov.

58 — Sodba z dne 27. februarja 2014, Komisija/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112, točki 92 in 93).

155. Torej se pritožnica ne more uspešno sklicevati na sodno prakso Splošnega sodišča, po kateri je treba informacije obravnavati, kot da zanje velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti, če njihova zaupnost temelji na izjemi od pravice do dostopa do dokumentov, določeni s členom 4 Uredbe št. 1049/2001.[59]

156. Nazadnje pritožnica še trdi – po mojem mnenju neupravičeno – da rešitev, ki jo je sprejelo Splošno sodišče, Komisiji omogoča prosto objavo katere koli informacije iz izjave zaradi prizanesljivosti.

157. Ugotavljam, da iz spornega sklepa izhaja, da je Komisija ugodila nekaterim prošnjam pritožnice, zlasti tistim v zvezi s prikritjem napotil na vir informacij. Torej te prošnje niso bile več predmet spora pred Splošnim sodiščem.

158. V zvezi s tem je Splošno sodišče v točkah od 136 do 139 izpodbijane sodbe razlikovalo med objavo informacij iz prošenj za prizanesljivost in razkritjem izjav, pri čemer se je sklicevalo na to, da je Komisija črtala vse informacije, ki bi lahko omogočile posredno ali neposredno ugotovitev vira informacij, predloženih v okviru programa prizanesljivosti.[60] Poleg tega iz točke 141 izpodbijane sodbe izhaja, da je varstvo, podeljeno *zaupni* različici sklepa Komisije, utemeljeno, zlasti ker ta različica vsebuje navedbe glede vira informacij, predloženih v okviru programa prizanesljivosti, in ker lahko zato taka zaupna različica odraža samoobtožujoče izjave teh podjetij. Iz tega je mogoče izpeljati, da se enak pridržek uporablja za *nezaupno* različico sklepa Komisije, iz katere bi bilo treba izločiti take navedbe v zvezi z virom informacij.

159. Zato v nasprotju s trditvami pritožnice iz te obrazložitve izpodbijane sodbe ne izhaja, da je polje prostega preudarka Komisije glede objave informacij, pridobljenih v okviru sodelovanja, neomejeno.

160. Glede na navedeno menim, da je Splošno sodišče upravičeno zavrnilo trditev pritožnice v zvezi z zaupnostjo informacij, predloženih v okviru programa prizanesljivosti.

d) Tretji del drugega pritožbenega razloga

161. Podredno in ob upoštevanju predhodnih delov tega pritožbenega razloga pritožnica še trdi, da je – v nasprotju z ugotovitvami Splošnega sodišča iz točk od 106 do 111 izpodbijane sodbe – tretji pogoj v zvezi z opredelitvijo za poslovno skrivnost iz sodne prakse, ki izhaja iz sodbe Bank Austria Creditanstalt/Komisija,[61] to je pogoj v zvezi z obstojem interesov, ki so objektivno vredni varstva, v obravnavani zadevi izpolnjen.

162. Pritožnica izpodbija zavrnitev njene trditve, da bi nameravana objava neupravičeno posegla v še nerešene ali morebitne civilne tožbe. V zvezi s tem trdi, da je Splošno sodišče izkrivilo njeno trditev, ko je ugotovilo, da se je v bistvu želela zavarovati pred tem, da bi jo nacionalno sodišče obsodilo na plačilo odškodnine, kar ni interes, ki bi potreboval varstvo (točki 109 in 110 izpodbijane sodbe). Pritožnica navaja, da njen interes ni v tem, da bi se izognila plačilu odškodnine, temveč v tem, da bi se izognila diskriminatornemu obravnavanju v okviru odškodninskih tožb, saj bi jo razkritje informacij iz njene izjave postavilo v manj ugoden položaj v primerjavi z drugimi udeleženci v kartelu.

59 — Sodbi Splošnega sodišča z dne 30. maja 2006, Bank Austria Creditanstalt/Komisija (T-198/03, EU:T:2006:136, točka 75), in z dne 12. oktobra 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisija (T-474/04, EU:T:2007:306, točka 64).

60 — Iz smernic, ki jih je sprejela Komisija po izreku izpodbijane sodbe, izhaja, da ta v javnih različicah sklepov v zvezi z uporabo člena 101 PDEU običajno po uradni dolžnosti prikrije navedbe iz izjav zaradi prizanesljivosti in informacije, ki bi lahko posredno ali neposredno omogočale ugotovitev, da je prosilec vir dane informacije, posredovane v okviru programa prizanesljivosti. Glej „Guidance on the preparation of public versions of Commission Decisions adopted under Articles 7 to 10, 23 and 24 of Regulation 1/2003“ (26. maj 2015) (http://ec.europa.eu/competition/antitrust/guidance_on_preparation_of_public_versions_antitrust_04062015.pdf), točka 22(c).

61 — Sodba z dne 30. maja 2006 (T-198/03, EU:T:2006:136).

163. Ugotoviti moram, da – kot izhaja zlasti iz točk 103 in 104 izpodbijane sodbe – se je popolnejša objava, ki jo je nameravala izvesti Komisija, nanašala zlasti na obrazložitev odločbe VPP v zvezi z delovanjem kartela ter bi torej oškodovanim tretjim osebam omogočila, da bi lažje dokazale civilnopravno odgovornost pritožnice in drugih podjetij, ki so bila udeležena pri kršitvi. Torej so to informacije, ki olajšajo vzpostavljanje odgovornosti vseh udeležencev v kartelu.

164. Če se v zvezi s tem predpostavi, da se lahko pritožnica upravičeno sklicuje na svoj interes, da se ne ugotovi povezava med navedenimi informacijami in njo kot virom informacij, je ta interes zagotovljen s prikritjem neposrednih navedb in drugih informacij, ki omogočajo ugotovitev vira.

165. Če pa želi po drugi strani pritožnica uveljavljati svoj interes za to, da prikrije pomen svoje vloge pri organizaciji kršitve, ki izhaja iz zadevnih informacij, da se na ta element ne bi sklicevalo ob vložitvi odškodninskih tožb ali regresnih zahtevkov, to – kot navaja Komisija z napotilom na točki 107 in 110 izpodbijane sodbe ter na tam navedeno sodno prakso – ni interes, ki potrebuje varstvo, saj je treba upoštevati pravico do vložitve zahtevka za povračilo škode, ki jo je povzročilo protikonkurenčno ravnanje.

166. Torej menim, da tretji del tega pritožbenega razloga ni utemeljen.

e) Četrti del drugega pritožbenega razloga

167. S četrtim delom tega pritožbenega razloga pritožnica izpodbija točke od 124 do 126 izpodbijane sodbe, pri čemer se sklicuje na pravico do spoštovanja zasebnosti, kot je določena v členu 7 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

168. Kot je navedlo Splošno sodišče v točki 124 izpodbijane sodbe, spadajo podatki, ki jih podjetja posredujejo Komisiji, v njihovo zasebno dejavnost, zato za te podatke velja spoštovanje zasebnosti.

169. Splošno sodišče je nato navedlo, da to spoštovanje sicer velja za informacije, zbrane v okviru preiskave, ki se nanaša na kršitev prava Unije v primerih kartelov, vendar se zadevna oseba vseeno ne more sklicevati nanj v okviru trditev o posegu v njen ugled, ki izhaja iz njenih kršitev (točka 125 izpodbijane sodbe). Spoštovanje zasebnosti torej ne preprečuje razkritja informacij, ki se nanašajo na udeležbo podjetja pri kršitvi konkurenčnega prava Unije, ki jo ugotovi Komisija (točka 126 izpodbijane sodbe).

170. Pritožnica trdi, da za obravnavano zadevo to ne velja, saj naj razkritje spornih informacij ne bi bila predvidljiva posledica njene udeležbe pri kršitvi.

171. Ugotavljam, da pritožnica ne izpodbija ugotovitve Splošnega sodišča, da se ne more upravičeno sklicevati na poseg v njen ugled, ki je posledica objave informacij v zvezi z njenimi kršitvami, saj je ta poseg predvidljiv in izhaja iz njenih dejanj. Ta ugotovitev temelji tudi na ustaljeni sodni praksi Evropskega sodišča za človekove pravice, na katero se navezuje Splošno sodišče. [62]

172. Razen v zvezi z zatrjevanim posegom v pravico do ugleda, ki ga je Splošno sodišče preučilo in zavrnilo, pritožnica ni navedla, kakšne posledice bi imelo razkritje spornih informacij za njeno pravico do spoštovanja zasebnosti.

173. Zato menim, da je treba četrti del drugega pritožbenega razloga – in se tem tudi ta pritožbeni razlog v celoti – zavrniti.

62 — Glej točko 125 izpodbijane sodbe.

C – *Tretji pritožbeni razlog*

174. S tretjim pritožbenim razlogom se pritožnica sklicuje na domnevno napako pri uporabi prava, ki naj bi jo storilo Splošno sodišče pri presoji načel pravne varnosti in varstva legitimnih pričakovanj.

175. Pritožnica v bistvu izpodbija zavrnitev njene trditve, da je zaradi nove objave odločbe VPP utrpela poseg v svoja legitimna pričakovanja, saj naj bi se ta objava ujemala, prvič, z umikom ugodne odločbe, sprejete ob prvi objavi leta 2007, in drugič, s spremembo predhodne prakse Komisije.

1. Izpodbijana sodba

176. Splošno sodišče je v točkah od 159 do 163 izpodbijane sodbe preučilo in kot neutemeljeno zavrnilo trditev, na katero se je pritožnica sklicevala v okviru četrtega pritožbenega razloga, in sicer, da ji je objava prve nezaupne različice odločbe VPP leta 2007 vzbudila legitimna pričakovanja.

177. Splošno sodišče je menilo, da lahko Komisija prostovoljno objavi različico odločbe VPP, ki je popolnejša, kot je potrebni minimum, in vanjo vključi tudi informacije, katerih objava ni zahtevana, če razkritje teh informacij ni nezdružljivo z varovanjem poslovne skrivnosti. V tem okviru le okoliščina, da je Komisija objavila prvo nezaupno različico odločbe VPP leta 2007 in da je ni opredelila za začasno, pritožnici ni mogla dati nobenega jasnega zagotovila, da ne bo pozneje objavljena nova podrobnejša nezaupna različica te odločbe. Ob taki naknadni objavi je mogoče zlasti upoštevati, da so občutljive poslovne informacije po preteku določenega časa postale zastarele.

2. Trditve strank

178. Pritožnica izpodbija to, da je bila v točkah od 136 do 165 izpodbijane sodbe zavrnjena njena trditev v zvezi s kršitvijo načel varstva legitimnih pričakovanj in pravne varnosti.

179. Na prvem mestu je Splošno sodišče po mnenju pritožnice ravnalo v nasprotju s sodno prakso Sodišča, po kateri zakonitih upravnih aktov, ki so ugodni za posameznika, načeloma ni mogoče umakniti ali preklicati.[63] Pritožnica v zvezi s tem trdi, da je Komisija z objavo prve nezaupne različice odločbe VPP leta 2007 sprejela želje pritožnice v zvezi s tem, kaj naj se prikrije, s čimer je končala postopek objave in sprejela odločbo, ki je bila za pritožnico ugodna, njen preklic, načrtovan s spornim sklepom, pa naj bi bil v nasprotju s pogoji, postavljenimi s sodno prakso.

180. Na drugem mestu pritožnica trdi, da je Splošno sodišče neupravičeno zavrnilo njeno trditev v zvezi s spremembo predhodne prakse Komisije. Pritožnica meni, da tudi če se dopusti, da lahko Komisija prosto spreminja svojo prakso, ki izhaja iz obvestila o prizanesljivosti iz leta 2006, in (v prihodnje) zniža raven varstva izjav zaradi prizanesljivosti, po drugi strani ne more v škodo pritožnice posegati v dejansko stanje, o katerem je že odločila z objavo iz leta 2007.

181. Komisija te trditve izpodbija in večinoma napotuje na upoštevno obrazložitev izpodbijane sodbe.

3. Analiza

182. Trditve pritožnice iz tega pritožbenega razloga v bistvu zajemajo dva dela, od katerih se prvi nanaša na kršitev pogojev za umik upravnega akta, drugi pa na kršitev varstva legitimnih pričakovanj zaradi domnevne spremembe prakse Komisije.

63 — Sodba z dne 28. junija 2012, Komisija/Éditions Odile Jacob (C-404/10 P, EU:C:2012:393, točka 35 in navedena sodna praksa).

a) Prvi del tretjega pritožbenega razloga

183. V skladu z ustaljeno sodno prasko se za retroaktivni umik posamičnega upravnega akta na splošno uporabljajo zelo strogi pogoji. Sodišče je institucijam Unije priznalo pravico do umika nezakonitega akta, če se ta zgodi v razumnem roku in ob spoštovanju varstva legitimnih pričakovanj upravičenca.[64] Iz te sodne prakse je mogoče izpeljati, da je umik zakonitega posamičnega akta, ki ustvarja pravice, načeloma izključen.[65]

184. Jamstva, podeljena zadevni osebi v tem okviru, se priznajo, le če zadevni akt ustvarja pravico, tako da vpliva na pravni položaj zadevne osebe.[66]

185. V obravnavani zadevi pritožnica trdi, da je Komisija z objavo prve nezaupne različice odločbe VPP leta 2007 sprejela želje pritožnice v zvezi s tem, kaj naj se prikrije, zato take odločbe ni mogoče umakniti.

186. Za odgovor na to trditev je treba določiti, ali se je Komisija v okviru objave leta 2007 izrekla o zaupnosti informacij, ki niso bile vključene v takrat objavljeno odločbo VPP.

187. Ugotoviti moram – kot izhaja iz točke 163 izpodbijane sodbe – da Komisija ni sprejela posebne odločitve, ki bi se jo lahko analiziralo kot zavezo do pritožnice, da v prihodnje ne bo objavila nekaterih informacij, ki so bile leta 2007 prikrite.

188. Torej se s trditvijo pritožnice postavlja vprašanje, ali se je Komisija posredno izrekla o zaupnosti informacij, ki leta 2007 niso bile objavljene, zgolj s tem, da jih ni vključila v takrat objavljeno nezaupno različico.

189. Menim, da iz okoliščin, v katere se umešča objava leta 2007, ni mogoče izpeljati obstoja take posredne odločitve. Kot je bilo namreč ugotovljeno v točki 161 izpodbijane sodbe, Komisija razpolaga s širokim poljem prostega preudarka za opredelitev obsega javnih informacij pri uporabi člena 30(2) Uredbe št. 1/2003. Iz te določbe nikakor ni mogoče izpeljati, da mora Komisija ob prvi objavi v zvezi s tem sprejeti dokončno stališče.

190. Po drugi strani obstaja več razlogov, s katerimi je mogoče utemeljiti naknadno popolnejšo objavo sklepa.

191. Da namreč Komisija javnosti zagotovi, da se seznani z razlogi za njeno odločitev, mora upoštevati načelo preglednosti in hitro pripraviti nezaupno različico – čeprav začasno – sklepa, v katero vključi elemente, na katere se ne nanašajo prošnje za zaupnost, o katerih ni mogoče takoj odločiti.[67] Tako je mogoče z zahtevo po preglednosti – ob upoštevanju strogih rokov, določenih z Uredbo št. 1049/2001 – utemeljiti več zaporednih objav istega sklepa.

192. Kot je poleg tega navedlo Splošno sodišče v točki 162 izpodbijane sodbe, je mogoče naknadno objavo utemeljiti s tem, da nekatere zaupne informacije po preteku določenega časa lahko niso več občutljive.

64 — Glej v tem smislu sodbe z dne 3. marca 1982, Alpha Steel/Komisija (14/81, EU:C:1982:76, točke od 10 do 12); z dne 26. februarja 1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo/Komisija (15/85, EU:C:1987:111, točke od 12 do 17); z dne 20. junija 1991, Cargill/Komisija (C-248/89, EU:C:1991:264, točka 20), in z dne 20. junija 1991, Cargill (C-365/89, EU:C:1991:266, točka 35).

65 — Sodba z dne 22. marca 1961, Snupat/Visoka oblast (42/59 in 49/59, EU:C:1961:5, str. 149).

66 — Sodbe z dne 22. marca 1961, Snupat/Visoka oblast (42/59 in 49/59, EU:C:1961:5, str. 149); z dne 24. januarja 2002, Conserve Italia/Komisija (C-500/99 P, EU:C:2002:45, točka 90); z dne 16. decembra 2010, Athinaïki Techniki/Komisija (C-362/09 P, EU:C:2010:783, točka 79), in točka 75 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca Y. Bota v zadevi Jager & Polacek/UUNT (C-402/11 P, EU:C:2012:424). Glej v tem smislu tudi sodbi z dne 10. julija 1997, AssiDomän Kraft Products in drugi/Komisija (T-227/95, EU:T:1997:108, točka 41), in z dne 12. maja 2011, Région Nord-Pas-de-Calais in Communauté d'Agglomération du Douaisis/Komisija (T-267/08 in T-279/08, EU:T:2011:209, točka 190).

67 — Sodba z dne 7. oktobra 2014, Schenker/Komisija (T-534/11, EU:T:2014:854, točka 137).

193. Kot je Splošno sodišče upravičeno ugotovilo v točkah 106 in 161 izpodbijane sodbe, v takih okoliščinah zgolj to, da nezaupna različica odločbe VPP, ki je bila objavljena leta 2007, ni bila opredeljena za „začasno“, še ne zadostuje kot dokaz, da je Komisija sprejela dokončno stališče glede obsega objave in da se je s tem posredno zavezala, da v prihodnje ne bo objavila nove podrobnejše nezaupne različice te odločbe.

194. Torej predlagam, naj se prvi del tega pritožbenega razloga zavrne.

b) Drugi del tretjega pritožbenega razloga

195. Iz trditev pritožnice izhaja, da se ne glede na (ne)zaupnost spornih informacij sklicuje na kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj zaradi domnevne spremembe prakse Komisije.

196. Naj opozorim, da je na podlagi ustaljene sodne prakse pravica do sklicevanja na načelo varstva legitimnih pričakovanj pogojena s tem, da pristojni organi Unije zadevni osebi dajo natančna, brezpogojna in skladna zagotovila, ki izhajajo iz pooblaščenih in zanesljivih virov.[68]

197. Vendar moram ugotoviti, da se zaveze Komisije iz obvestil o prizanesljivosti iz leta 2002 in 2006 nanašajo le na razkritje izjav zaradi prizanesljivosti in drugih dokumentov, predloženih v okviru programa prizanesljivosti (točki 137 in 138 izpodbijane sodbe).

198. Zato menim, da se – tudi če bi dopustili, da sta ti obvestili vir legitimnih pričakovanj glede zaupnosti izjav zaradi prizanesljivosti – taka pričakovanja vsekakor ne nanašajo na to, da informacije o kršitvi iz teh izjav ne bodo vključene v javno različico sklepa Komisije.

199. Torej menim, da trditve pritožnice v zvezi s kršitvijo načela varstva legitimnih pričakovanj zaradi spremembe prakse Komisije ni mogoče sprejeti.

200. Ugotavljam še, da je očitno zaželeno, da se za delovanje programa prizanesljivosti uporabljajo jasni in za prosilce predvidljivi pogoji.[69] Naj k temu še dodam, da v zadevnem obdobju Komisija še ni izoblikovala natančnih smernic za pripravo javnih različic svojih sklepov, v katerih bi v zvezi s tem obravnavala vprašanje uporabe podatkov, zbranih v okviru programa prizanesljivosti. Vendar zgolj na podlagi te okoliščine še ni mogoče ugotoviti, da je Komisija kršila natančna zagotovila, dana pritožnici.

201. Zato predlagam, naj se tretji pritožbeni razlog – in s tem tudi pritožba v celoti – zavrne.

D – *Končne pripombe*

202. Ob koncu analize želim podati še nekaj splošnih pripomb k sistemu razkritja dokazov, vzpostavljenemu z Direktivo 2014/104. Ta direktiva je bila sicer res sprejeta po nastanku dejstev iz spora, vendar menim, da bi jo morala Komisija kljub temu upoštevati, če bi ob koncu tega pritožnega postopka izpeljala nameravano objavo.

203. Z Direktivo 2014/104 se je končala razprava o obsegu varstva izjav zaradi prizanesljivosti. Ta direktiva navedenim izjavam podeljuje absolutno varstvo pred razkritjem v odškodninskih tožbah, pri čemer zlasti razlikuje med izjavami in predhodnimi informacijami, ki jih je mogoče razkriti. S to rešitvijo so tako po zakonodajni poti zagotavlja uravnoteženje nasprotujočih si interesov.[70]

68 — Sodba z dne 13. junija 2013, HGA in drugi/Komisija (od C-630/11 P do C-633/11 P, EU:C:2013:387, točka 132 in navedena sodna praksa).

69 — Generalni pravobranilec J. Mazák je v sklepnih predlogih v zadevi Pfleiderer (C-360/09, EU:C:2010:782, točka 32) menil, da sta preglednost in predvidljivost nujni za učinkovito delovanje programa prizanesljivosti.

70 — Glej člen 2, točki 16 in 17, in člen 6(6)(a) Direktive 2014/104. Posledično sta bili spremenjeni obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2006 in obvestilo o sodelovanju med Komisijo in sodišči držav članic (UL 2015, C 256, str. 1 in str. 5).

204. Menim, da absolutno varstvo izjav zaradi prizanesljivosti ne nalaga enake ravni varstva informacij o dejstvih v zvezi s kršitvijo, ki jih te vsebujejo, v okviru objave sklepov Komisije. Dostop javnosti do informacij v zvezi s kršitvami je bistven element odškodninskih tožb, saj oškodovanim tretjim osebam omogoči, da se seznanijo s potekom omejevalnega sporazuma, in poenostavlja dokazovanje dejstev glede obstoja in obsega odgovornosti v zvezi z vsemi udeleženci pri kršitvi.

205. Če bi bilo treba absolutno varstvo, ki je z Direktivo 2014/104 podeljeno izjavam zaradi prizanesljivosti, razširiti na informacije v zvezi s kršitvami, ki jih te izjave vsebujejo, bi se lahko omajalo krhko ravnotežje, vzpostavljeno s to direktivo. Iz Direktive 2014/104 ni mogoče izpeljati tako širokega varstva dokumentov zaradi prizanesljivosti, saj ne vsebuje nobene izrecne določbe v zvezi s tem. Nasprotno, v uvodni izjavi 26 te direktive je posebej navedeno, da omejitve razkritja dokazov organom, pristojnim za konkurenco, ne bi smele preprečevati, da objavijo svoje odločitve v skladu s pravom Unije ali upoštevnim nacionalnim pravom.

206. Zato menim, da je za objavo informacij iz izjav zaradi prizanesljivosti v javnih različicah sklepov Komisije postavljen samo en pogoj, to je, da se iz njih izloči povezava, ki bi omogočila ugotovitev njihovega vira.[71]

207. Tudi če se namreč dopusti, da bi lahko prosilec za prizanesljivost upravičeno pričakoval, da bo njegova izjava zaradi prizanesljivosti obravnavana zaupno, saj sodelovanje v programu prizanesljivosti pomeni, da se je odpovedal pravici do tega, da samega sebe ne obdolži, bi se to pričakovanje nanašalo izključno na varstvo izjave, dobesednih navedb iz nje in drugih informacij, ki omogočajo mogoče neposredno ugotoviti, da je vir ta izjava. Nasprotno pa to pričakovanje ne vključuje razkritja informacij o dejstvih v zvezi s kršitvijo.

208. Naj nazadnje še pripomnim, da se napetost med konkurenčnim pravom, ki ga uporabljajo javni organi, in vlogo civilnih odškodninskih tožb jasno kaže v različnih kontekstih. Interesi prosilcev za prizanesljivost so zaščiteni še z drugimi sredstvi, ki manj škodujejo interesom oškodovanih tretjih oseb, zlasti z omejitvijo njihove solidarne odgovornosti.[72]

VIII – **Predlog**

209. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj pritožbo zavrne in družbi Evonik Degussa GmbH naloži plačilo stroškov, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.

71 — Čeprav je v uvodni izjavi 26 Direktive 2014/104 navedeno, da se izjema od razkritja uporablja za „dobesedne navedbe iz izjave“, je treba to po mojem mnenju razumeti, kot da se izjave zavarujejo pred delnim razkritjem v kontekstu, ki bi omogočil ugotovitev vira navedbe.

72 — Glej člen 11(4) Direktive 2014/104.